

POGAJAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOŮ

5. číslo

Budyšin, meja 1970

Lětnik 20

Hrono na różownik

Jezus rjeknje: Wy mje njejsće wuzwolili, ale ja sym was wuzwolil.

Jana 15,16

Zo smy křesćenjo, Jezusowi wučomnicy, stawy našeje cyrkwy, zo wěrimy do Jezom Chrysta, to njeje naša zaslužba. My njejsmy sebi Jezusa jako swojeho Zbožnika wuzwolili — wón je nas jako swojich wučomnikow wuzwolil. Tak wón znajmjeńša sam praji. Je pak tomu woprawdže tak? Njemějachmy nje dawno konfirmaciju? Njeprajachmy pačerskim džěcom: „Derje, hdyž sće sami so rozsudžili, byč z Jezusowymi wučomnikami! A přeco zaso maće so wosobinsce za Jezusa rozsudzić!“ Wšak sebi sam tajke rozsudjenje wot wučomnikow žada, hdyž so praša: „Chceće wy tež woteńć?“ (Jana 6,67).

Wězo mamy so přeco zaso znowa za njeho rozsudzić. To pak njestejni tomu napřečo, štož tu praji. Přeni nastork je wón sam dal. Wón je swojich dwanaćoch tehdom sam powolał kóždemu prajo: „Pój za mnu!“ Přez křćenicu smy tež my wšitcy k tomu powołani, za nim chodźić. Tak je wón tež nas sebi wuzwolil. My mamy k tomu jenož „haj“ abo „ně“ prajić abo móžemy so tež tak zadžeržec, kaž by to nam wšitko wšo jedne bylo!

Tu pak so njejedna jenož wo někajki teoretiski problem, ale wo něšto z praktiskimi scěhwkami. My dyrbymy mjenujcy wědźec, kak Jezus w samsnej sadže dale rjeknje: „... ja sym was wuzwolil a postajil, zo byšće wy šli a plód přinjesli a zo by was plód wostał!“ Wuzwolenje přez Jezusa je zwjazane z poslanjom, z wuposlanjom. Před dwěmaj lětomaj bě w Drježdžanach krajnocyrkwinski kongres, na kotrymž nětčiši Magdeburgski biskop dr. Kruža wuzběhny, zo smě cyrkej přichoda jenož byč cyrkej za druhich. To měni Jezus, hdyž wón tu praji „plód přinjesć“!

Snano wě někotry, zo tute slowo stejil na kamjenju nad rowom wulkeho w Božim kralestwje. A snano je někotry z nas tež hižom při tutym rowje stal, dokelž tón, kiž tam leži, lubowaše nas Serbow, a někotři Łužicy Serbja su před 210 lětami při jeho pohrjebje tež serbske spěwy zanjesli. To bě hrabja Zinzendorf w Ochronowje. Na jeho kamjenju stejil napisane: „Wón bě postajeny, zo by plód přinjesl, plód, kiž wostanje.“ Wón běše woprawdže Boži wuzwoleny grat. A plód, kiž je wostał, wiđimy we wosadže, kotruž je w

Čerpjenje jako naš přinošk za ponowjenje swěta

Přednošk na Kublanskim dnju 1970

Njeje mi lochko, wam, kotřiž njejsće na Kublanski džen přijec móhli, přednošk po słowje tu wospjetować.

Spytach prajić, zo je čerpjenje samo na sebi bjez zmysla, dokelž čerpjenje jako tajke njeje kmane, našemu swětej něšto dać. Skiwjenje a žalosćenje móže druhich zmotać a zrudzić, ale nic ponowić abo rozwjeselić. Njedwěluju na tym, kiž skorži, čerpi. Tute čerpjenje pak njeje konstruktivne w Jezusowym zmysle.

Wón, Chrystus, čerpješe za tutón swět. Wón čerpješe z druhimi, z chorymi, wopušćenymi, z cłownikami, kurwami, wudowami a z čłowjekami dla mjeztowaršnosće a žiwjenja a powšitkowneho mjenjenja. Widžeše nuzy, hubjenstwo, brachi, čemnosće swojeho časa a swěta a čerpješe za swój čas, lud a swět.

Tež w lětušim póstnym času nje-móžachmy z Chrystusom čerpjeć, njetrjebachmy a nochcymy to. Njeje móžno, z Chrystusom tak chodźić, zo přeco zaso znowa wšě stacije čerpjenja překročimy. Škoda energije a časa! Za Chrystusom chodźić, to njemóže rěkać, swojeho znutřkowneho čłowjeka pěstować a samo za sebję tajny alibi před Bohom wudobć abo wuwikować.

Naš swět a čas trjebatej čłowjekow, kiž su zwólniwi, z tutym swětom so identifikować, kaž je to Chrystus činił. Wón bu čłowjek, naš bratr. My pak smy hinaši, hustodosć přenadući abo pesimisticy w tutym jeho swěće. Mamy so za něšto lěpše. Čujemy so hišće jako tući po kejžoru Konstantinu, kiž je w léce 313 cyrkej pod statny škit stajil a z tym nje-dobre léta a lětotki zahajil. Wono je so křesćanam derje šlo. Slawa, blyšč, česć, nahladnosć su jenož někotre znamjenja tutoho Konstantinského časa cyrkwy.

Ochronowje založil, w kěrlušach, kotrež su we wšitkich spěwarskich, w heslach, kotrež su přeložene do 20 cuzych rěčow, w skutku misionstwa, kotrež jemu na wutrobje ležeše. My wšitcy njemóžemy tajcy ludžo byč kaž hrabja Zinzendorf; ale wuzwoleni wot Knjeza smy wšitcy a tež k tomu postajeni, zo bychmy na někajke wašnje plód přinjesli, plód Ducha, kotryž je „lubosć, wjeselosć, měr, sčerpliwosć, luboznosć, dobroćiwosć, wěra, čichosć, pócćiwosć“.

La.

Chrystus pak njeje so z mócnymi swěta wobjał. Wón je tych na boku swěta lubował. Je naše žalosćenje čerpjenje z Chrystusom wo tutón swět abo žarowanje wo bjez dwěla problematisku pychu cyrkwy? Skoržimy wo zhubjenu móc cyrkwy? Lubi wosadni, čerpjenje tajkeho razu je wopačne čerpjenje. My njejsmy ani Boži martrarjo ani martrarjo cyrkwy. Tež Chrystus bě wjace hač jehno Bože! Wón bě a je po puću, tutón swět wujednać. Bóh ma zajim za zemju a za krasnosć zemje. Jenož potom, hdyž naše čerpjenje jako přinošk za ponowjenje swěta wiđimy, maja bolosće a nuzy swój zmysl. Jenož, hdyž čerpjenje z Chrystusom do zwiska přinjesemy, to rěka, hdyž z nim na tutym swěće čerpimy, budžemy na prawym puću. Ja pak prajach „na tutym swěće“ a njerěčach wo twojej komorce. Ja rěčach wo „čerpjenju“ a nic wo mórkotanju. Prawe čerpjenje budže jenož móžne, hdyž z Chrystusom do tutoho swěta poňdžemy a při tym wěmy, zo mamy z Chrystusowymaj wočomaj tutón swět wiđec, z jeho wušomaj do našeho swěta poslušac, ze swětom začuwać, jeho noze a ruce tu byč. Naša wutroba ma sej wěsta byč, zo je Knjez žiwy, woprawdže žiwy. Jenož tak budže Chrystus přez nas k swětej rěčeć móc. Jenož tak budže čerpjenje naš přinošk za ponowjenje swěta.

P. W.

W Hodźiju budže 27. a 28. smažnika 1970 lětuši Serbski cyrkwinski džen

Hodźijska wosada je nas znowa přeprosyła. Před 17 lětami tam hižom raz běchmy. Wěsće hišće, kak nam tehdom wobjed tak jara derje słodžeše? Warjene kury z nudlemi!

Hodźij móhl naš serbski Mekka byč.

Z Hodźijskeje wosady pochadžeše Michal Frencl, přeložowar Biblije.

W Hodźiju je skutkował Jaroměr Hendrich Imiš, naš serbski wótc.

Tam bě po nim za fararja Jan Křižan, naš serbski protykar.

W Džiwoćicach, w malej wjesce Hodźijskeje wosady, je džělał a pěsnił naš luby Pětr Mlónk.

Što njeby rady sobu do Hodźija jěť?

Starajće so bórce wo busy.

Našim lubym jubilejnym konfirmandam

1920 – 1970

Našim lubym pačerskim džěcom

Hdyž na tutym swjatym dnju z luboću was powítamy, was při Božim woltarju, lube džěci, postrowjamy, da najprjedy k njebjesam naše próstwy za was džeja, zo so k měrej tu a tam waše puće wobroćeja.

Wótče wšeje hnady, daj žohnowanje jim na zemi a tam wotamkn jim swój raj z njebjeskimi radoscemi! Jezu, swojowcki pas, njedaj jim so zhubić ženje! Swjaty Ducho, wšitkón čas skić jim měř a posylnjenje.

A wy džěci, wěsće wy, kak je lubość, swěra, hnada wjedła was přez wšitke dny, a što džensa na was hlada? Bóh waš Zbožnik, wosada, waši starši, waši lubi, zo so žana jenička duša Jezusej njezhubi.

Njebob Njeswaćidlski farar je wam před polsta lětami tutu pobožnu pěseň wěnował. Wón ju dawaše wotčišćeć w „Pomhaj Bóh“. Luba wosadna, kotraž so hotuje na jubilejnu konfirmaciju, mi ju přinjese.

Chětro rozskubana je papjerka. A runje to swědči, kak je sebi tehdomniše pačerske džěco, džensniša polstatna jubilara, ju wažiła čas swójeho žiwjenja.

Wona mje chutnje prošese, zo bych jej kěrluš zaso wróco dał. Haj, rady jón jej zaso do ruki položu. Njeh jón hišće dolhe lěta w česćownosći chowa a jón přeco zaso znowa čita.

Wy, lubi jubilejni konfirmandža, kotřiž sće z našej wosadneje hromadže w našim Božim domje a druhdže konfirmowani w léce 1920, wam tutón Wal-tarjowy kěrluš znowa wěnujemy.

Wón je po rěči, myslach a po formje tak prawje plód zańdženého časa. Derje tak! Njeh was wobdawa duch tehdomnišeho časa, kaž bě so hišće wu-chował w cyrkwi. W léce 1920 tajki kěrluš?

We wichorojtych, rewolucionarnych powójnskich lětach tajki lubozny, swě-taje cyry kěrluš?

Njeje tehdomniši farar ničo začul wo wótrych problemach swójeho časa?

Cyle wěsće je tež wón tehdom so stysknje bédžil z nuzami tamnych lět. Wón pak je wam tola móhl tajki pobožny kěrluš na puć dać.

Wy Njeswaćidlsy jubilejni konfirmandža sebi džensa hišće swójeho konfir-matora česćice a jemu njeporokujeće, zo was njeje hlubšo do problema-tiki swěta podnurił. Štož je wón wam tehdom prajil, je wam džensa hišće wažne a drohe.

My džensa spytamy swójim pačerskim džěcom woči wotewrěć za wopraw-džitosć našeho časa.

To wšak drje je nuzne.

Snano pak dyrbjeli tež přeco zaso pola swójih wótcow wuknyć. W.

Slyšiče, što z wysoka zwón do wutrobow džens zwoni? Zrozumiće, čehodla telko sylow džens so roni? A te swjate kěrluš, a ta wučba Božoh słowa — džěci, ach so dopomńće na to wšitko hać do rowa!

Tele stawy, wosada, su čí znowa dowějene, su wot dobroh pastyrja tebi k zbožu poručene! Wopomń, duša jenička plaći před tym Knjezom wjace hać wšě časne bohatstwa, wjac hać wšitke swětne šacy. —

Tuž, wy džěci, chodźimy z wami w Boze zjednoćeni, tu a wědnje my a wy wostanjemy njedžěleni. Njezapomńće tutoh dnja! Wy sće droho wukupjene; budźće swěrne do kónca a tam wědnje wuzwolene!

Jan Waitar

sylnymi argumentami wótrje zastu-powachu.

W 1. lisće na Korintiskich (14,34 a 35) wšak steji:

Waše žony njeh mjelča w zhromadžiznach.

Přetož jim njesmě dowolene być, zo bychu rěčate, ale zo bychu poddane byle, jako tež zakon praji. Chcedža pak něšto nawuknyć, njeh so doma swójih mužow prašeju.

Přetož žonam hrózbnje přisteji, hdyž w zhromadžiznach rěča.

Pawoł pisa w 1. lisće na Timoteja (2,11–15):

Žónska njeh wuknje w mjelčenju ze wšěm poddanstwom.

Žonje njedowolu, zo by wučila, ani zo by na mužů knježila, ale zo by mjelčo byla.

Přetož Hadam je přeni stworjeni, potom Jěwa.

A Hadam njebě zawjedženy, ale žónska bě zawjedžena a je přestupjenje přiwjedla.

Zbožna pak budže, hdyž džěci porodži, jelizo wostanje we wěrje a w lubosći, w swjećenju z počiwosću.

Přenje duchownske zastojnstwo w cyrkwi bě japoštołstwo. W Jezusowej wokolinje běchu drje tež žónske a za čas japoštołow mējachu drje žónske wšelke nadawki dopjelnic, ale žana njeměješe japoštołske zastojnstwo. W Nowym Zakonju njenamakamy žanu „Timoteju“.

Zastojnstwo cyrkweje bě přeco muske, pastyrske. Bóh sam je naš Wótc a nic naša mać.

To su zawěrnje jasne słowa, kotrež tamnych trinaćoch nućachu přeciwo nowemu zakonje hłosowac.

My pak měnjachmy, tola za tutón zakon dyrbjec hłosowac. Cyrkej Jezom Chrysta je nowy Boží lud, w kotrymž maju wšitcy misionarski nadawk po wěšćenju profeta Joela:

W poslednich dnjach so stanje, praji Bóh,

zo chcu wuleć wot mojeho Ducha na wšitko čelo;

a waši synojo a džowki budžeja wěšćić...

Tež na swójih wotročkow a na swoje džowki chcu ja w tych dnjach wuleć wot mojeho Ducha,

a woni tudžeja wěšćić.

Pola Lukaša čitamy (8,1–3):

Či jednaćo běchu z nim, k tomu tež někotre žónske, kotrež běše Jezus wustrowil, Marja, kotrež rěchachu Madlena, a Johana, Chusowa mandželska, a Susana a wjele druhich, kotrež jemu služachu ze swójim zamoženjom.

Pawoł prikaza, zo by žona měla prikrytu hłowu, hdyž so modli abo wěšći. Tu je potajkim na to myslene, zo žona sobu skutkuje w Božich službach. Hdyž Apolos do Efesa přińdže, jeho Akwila a Priscyła rozwučowawše w Božim słowje. Japoštoł Pawoł mjenuje Febu, kotraž „je w službje Kenchrejskeje wosady“. Pawoł da strowić Trifenu a Trifosu, „kotrež w Knjezu so prócujetej“.

„Postrowće Persidu, moju lubu, kotraž je so wjele prócowała w Knjezu.“ To su tola wšo dopokazy, zo su

Prěnja serbska duchownka

Renata Kralec z Hućiny je Rozšěrjenu serbsku wyšu šulu we Małym Wjelkowje přechodžila a je loni (1969) swoje teologiske pruwowanje na Lipsčanskej uniwersice zložila. Wosrjedž swójih pruwowanjow bě nam w Blunju wědomostny přednošk podała wo grekskim słowje „eirene“ = měř.

Njedželu Jubilate 1970 je přeni króć serbsce předowała — w Drježdžanach.

W Drježdžanach!

To njesmě rěkać, zo ju njebychmy we Łužicy měć chcyli.

Ja so nadžijam, zo změjemy ju nětko wjele na našich serbskich klětkach. Abo?

Pobožni a jara wučeni čłowjekojo našeje cyrkweje su na poslednjeje synodže přeciwo žonam we farskim zastojnstwje hłosowali. W Sakskej cyrkwi wšak wótra rozmołwa wo duchownkach hižom wjele lět traje.

Dotal rěkaše we wustawkach našeje cyrkweje po słowje:

Zastojnstwo wosadneho fararja smě so jenož mužam přepodać. Tutón předpis dyrbjese so najprjedy z dwětřecinskej wjetšinu zběhnyć. Wot 61 hłosow běchu 13 přeciwo tomu, zo so w přichodže tež žonam zastojnstwo wosadneho fararja přepoda. 48 běchu za to. Mjez nimi běch tež ja.

Tamni trinaćo swoje mēnjenje ze

žony hižom w młodej křescanskej
wosadze měte swoje zastojnstwo.

A tola wostanjetej tamnej słowje
z 1. lista na Korintskich a z 1. lista
na Timoteja, z kotrymajž je žonam
tak raznje zakazane, zo njebychu w
Božej službje rěčaše. Kaž so zda, su
tam mandželske mēnjene, kotrež dyr-
bja dobrego porjada dla, a kaž sebi
to židowske wašnje žada, mjelčec.

Lěta dolho je so na synodze rěčało
za a přećiwo zakonjej, kotryž smy
nětk wobzamknjyli.

Ja sym za njón hłosował.

Sto by činil ty? W

Z Čěskosłowakskeje

Zhromadnje ze wšěmi narodami na
zemi spomina tež lud w Čěskosłow-
wakskej w meji tutoho lěta na 25 lět
po skónčenju drugeje swětoweje
wójny. Tute 25 lět su napjelnjene
z mnohimi přeměnjenjemi w towarš-
nosći, přetož wobnowjena Čěskosłow-
wakska socialistiska republika so w
mnohim rozeznawa wot stareje ČSR
z lět 1918–1939. Hižom w lěće 1945,
ale wosebje w lěće 1948 přewza Kom-
unistiska strona Čěskosłowakskeje
energiske wjednistwo w staće a rja-
dowanje cyłeje towaršnosće.

Tuž su tute 25 lět tež za křescánow
přičiny dosć, zo bychy hluboko přemys-
lowali.

Ale lěto 1970 ma hišće dwaj dru-
hej wuznamnej jubilej:

120 lět po narodženju přrnjeho
prezidenta republiki
Tomaša G. Masaryka,
300 lět po smjerći poslednjeho bi-
skopa stareje čěskeje Jednoty
Jana Amosa Komenskeho.

Na wobaj jubilej budže so zjaw-
nje spominać.

Wosobu T. G. Masaryka su wšak
po lěće 1945 wšelako posudžowali.
Zaslužba prof. dr. Milana Machoveca
je, zo znova připóznawaju jeho ži-
wjenje a džělo. K T. G. Masarykej
maju wězo najbliži zwisk protestan-
ća w Čěskosłowakskej. Po rodže bě
wón katolik, ale jako profesor pře-
stupi k reformowanej cyrkwi, po-
zdžišej Čěskobratskej ewangelskej
cyrkwi, při kotrež je wostał čas swo-
jeho žiwjenja, byrnjež so njeje wjele
na cyrkwinskim žiwjenju wobdžělil.
W zańdženosći su Masaryka přez
měru wuzběhowali. Nětčiše wěcowne
a strožbe posudžowanje dawa nam
móžnotu, woprawdžity wuznam jeho
žiwjenja a džěla prawje pohódnosć.
Wón je wažny džěl stawiznow čěske-
ho luda do, we a po přrnjej swěto-
wej wójnje.

Podobna situacija je pola drugeho
jubileja – Jana Amosa Komenskeho.
W poslednim času wěnuje wjele wě-
domowcow tutomu mužej swoju
kedžbnosć, kotrehož wuznam je wose-
bje wuzběhowany na polu pedago-
giki. W tutym lěće budže so wjele
schadžować a rěčať wo Komenskim.
Norwěgska spisowatelka Milada Ble-
kastadowa rodž. Topičová je wudała

němsku knihu: Comenius – Versuch
eines Umrisses von Leben, Werk und
Schicksal des Jan Amos Komenský.

Tutu knihu doporučujemy wšěm,
kotřiž maju zajim za Komenskeho.
Komenský je gigantiska postawa. Tu
njeje žane polo, kotrehož njeby so
w swojim džěle dótkal. Hnujaca je
jeho starosć wo eksulantow – ček-
njencow wěry dla –, wo Jednotu
bratrsku we wukraju, w eksilu, ko-
trejež posledni čěski biskop wón bě.

Kaž je dr. phil. Plechač dopokazał,
je Komenský předchadnik pietizma.
Pietistiske zakłady w zmyslenosći a
w džěle zwjazuju jeho z Zinzen-
dorffom, kotryž je 13. žnjenca 1727
wobnowil Jednotu bratrsku w Ochra-
nowje (Herrnhut). Wona je so potom
přez misionstwo rozšěrila po wšěm
swěće.

Cyrkej w Čěskosłowakskej je sći-
cha žiwa, ale mnoho so tola přemē-
nja. W narańšej Słowakskej su so
poměry zaso změrowaše, kotrež bě-
chu so w lěće 1969 přiwótřile přez
wobnowjenje grekskokatolskeje cyrk-
wje.

Na ekumeniskim džěle so nětko tež
wobdžěla starokatolska cyrkej, ko-
trejež bě w lěće 1968 móžno, so znova
zřjadować a sej biskopa wuzwolić.

Židowska wosada w Čěskosłowak-
skej spominaše na 1000 lět swojeho
wobstaća. To je zawěrnje wobkedž-
bowanja hodny jubilej!

Ze smjerću prof. dr. J. H. Hro-
mádky zwisuje hluboka kriza w Kře-
scanskej měrowej konferency, a hi-
šće njeje wěste, hač budže dale eksis-
tować abo hač zańdže.

Čěskosłowakski ekumenizm steji
před wažnym rozsudom. Hač dotal
njeje hišće jasne, hač dotalna Eku-
meniska rada wostanje w Praze, abo
hač so dvě Ekumeniskej radže wu-
tworitej we woběmaj federatiwny-
maj republikomaj, w Čěskej a w Słow-
wakskej. Ale tež zakladne mysele
ekumenizma maju so znova formu-
lować a wujasnić. Na jednej stronje
chcedza romantisce zmysleni, zo by-
chu so najchětrišo „wšitcy ze wšěmi
zjednočili“. Na drugej stronje su
cyrkwje, kotrež so při ekumeniskim
džěle jenož jara wobhladniwje wob-
džěla ze znutřkownymi čězemi. Pra-
woslawna cyrkej je hižom přemyslo-
wała, hač njeby z Ekumeniskeje rady
wustupila. Metodistiski superinten-
dent žadaše, zo by so skónčnje eku-
menizm formulował a zo by Ekume-
niska rada postajila metody a zra-
měry. Potom by tež móžno było, swo-
je wobmyslenja wuprajic.

Znaty zwjazk „Kostnická jednota“
změje zaso swój lětny zjězd, kotryž
njepřinjese jenož přemēnjenje we
wjednistwje, ale tež w nowej orienta-
ciji.

Tak je cyrkwinske žiwjenje w Čě-
skosłowakskej počne hibanjow, zmē-
now a přemēnjenjow, štož pak swěd-
či wo strowym jadru a sprawnej
woli, problemy rozrisać, před kotry-
miž cyrkvej steji. jn

Z wosadow

Klukš. 3. meje zeńdžechu so žony
w Klukšu, zo bychy po zwučenym
wašnju njeđzělu Rogate swjećili. Te-
ma dnja bě: Čas je wjac hač pje-
njezy! K žonam rěčeše sotra Möbius
z Kottmarsdorfa.

Bukecy. Swoje šěsćdzesate narod-
niny smědžeše na koncu měsaca
měrca naš bratr Alfred Kěžor
z Koporc swjećić. My mamy wšu při-
činu, w našim časopisu na njeho spom-
inać. Wón je swěrný Serb a sobu-
džělaćer w Bukečanskej wosadze.
Wón je wučeny zahrodnik. Ale – kaž
hižo přjedy jeho njeboh nan – je
wón jako kěbětár swěru njeđzělu za
njeđzělu na kemšach z móšničku
chodžil. Wot 1. januara 1963 sem je
jeho naša wosada do hłowneho za-
stojnstwa jako cyrkwjenca, zwónka,
domownika, tepjerja a zahrodnika
za naše pohrjebnišća powołała.
A w tych wšelakich funkcijach nam
dobru službu wopokazuje. Tež w
cyrkwinskim chorje jako tenor sobu
spěwa. Kóždy ma jeho rady dla jeho
přečelneho a zdwórliweho wašnja.
Bóh Knjez chcył jemu dale hnadu a
móc spožić! –

Swój zlotý kwas smě spočatk meje
br. Pawoł Fiebigger za swojej
mandželskej Elsu rodž. Uferec swje-
ćić. Wón je, kaž jeho nan a tež jeho
syn, wojnar w Bukecach. Wobaj stej-
taj swěru we wosadnym a cyrkw-
nskim žiwjenju. Wón je předsyda
zwjazka cyrkwinskeho chora a, hač-
runjež je wón 82 lět stary, porjadnje
sam w chorje jako bas sobu spēwa.
Bóh Knjez chcył jimaj dale swoju
hnadu, strowosć a čilosć dawać a jeju
žohnować tež w starych lětach!

Klukš. Smy z našeje cyrkwe law-
ki wutwarili, kiž stejachu přez lět-
dzesatki prózdne, a nětko smy pra-
wje zbožowni. Dupu smy bliže k wo-
sadze dale, dokož přeco husćio
křćenja na kemšach mamy, a čitan-
ski pult wo 10 m dopředka sunyli.

Njeswaćidlo. W zańdženym měsacu
mějachmy w našej wosadze dwaj
zlotej kwasaj.

Fritz Kube a Marta rodž. Dehme-
lec, kotrajž přińdžeštaj po wojnje
z přjedawšeje Šleskeje do našeje wo-
sady, do Luha.

Pawoł Šořta a Marta rodž. Bjena-
džic, pochodadža z Komorowa pola
Rakec. Jubilaraj bydliťaj w Holešow-
skej Dubrawce.

W lěće 1920 su so jubilarojo dali
před Božim wołtarjom wěrować.
W lěće 1945 mějachy swój slěborny
kwas. Na wulke swjećenje w tehdy-
šich wojskiskich nuzach žane mysele
njeběchu.

Narodžili su so jubilarojo w zań-
dženym lětotku. Wjele su nazonili
a přečerpjeli. Hač njeběchu te po-
slednje 25 lět jich žiwjenja te naj-
měrniše?

Chwal Knjeza, moja duša,
a štož we mni je, jeho swjate mjeno.
Chwal Knjeza, moja duša,
a njezapomni jeho dobrotow,
kotryž tebi wšitke twoje hrěchi wo-
dawa.

**Mahatma Gandhi: Za to najlěpše swojeho žiwjenja džakuju so tomu mužej,
kotryž nihdy njeje w Indiskej pobyl. Jezusej Chrystusej.**

Klukš. Za naše elektriske tepjenje trjebamy nuznje 200 m kabla z wulkošču $4 \times 120 \text{ mm}^2$. Hač móže nam něšto w Serbach tajki kónc kabla posrědkować?

Klukš. Wosebje w tutym léce so bojachu wosadni wulkeje wody. Wšudže ležeše wjele sněha, a pola nas so woda přez nowotwar Sprjewje haći. Byrnjež smy nimale každe léto wulku wodu měli, je létsa najmjenje škody nastalo.

Malešecy. Njedzeli, 12. 4. 1970, běše w našim Božim domje serbska ekumeniska nutrnosc. Wopyt z katolskeje strony bě bohaty. Samo knjz kanonikus Andricki bě přichwatał. Ewangelskich z druhich wosadow bě jara malo. Wosadni béchu tu žadnu skladnosć wužiwali, zhromadnje serbski kěrluš a serbsku modlitwu wuspěwać.

Hačrunjež je wosadny farar Němc, je z někotrymi serbskimi džěćimi rjany serbski spěw a modlitwu nawuknył. Za to wutrobny džak!

Po nutrnosci béchmy při šalce kofeja a při skibce tykanca hišće hodžinku we „Wódnym mužu“ we wjelejšej bjesadze hromadze.

Katolska młodžina, kiž běše bohaće zastupjena, zaspěwa nam wjele rjanych starych a nowych serbskich pěsnikow.

Přichodna serbska ekumeniska nutrnosc budže 14. junija 1970, w 14.00 hodž. w Husce.

Madžarska prawoslawna cyrkej, kotruž nawjeduje prof. dr. Berkim, budže dwójce wob léto wusyłać w rozhłosu Bože služby. Tež druhe cyrkwy w Madžarskej dóstachu dowolnosć, po ličbje jich wěrjacych Bože služby wusyłać.

Hlas Pravoslaví

Sokol a kokoška

Hońtwjerski sokol (Jagdfulke) swarješe kokošku:

„Ty sy njeđzakowne zwěrjo. Čłowjek tebe čas twojeho žiwjenja picuje, tebe škita a tebi dawa bydlenje. A ty?”

Hdyž će woła, započnješ béhać wot jednoho kuta do druhého, létsa po třěchach a njedaš so popadnyć.

Sliša so to?

Hladaj na mnje. Ja sym hakle krótki čas pola čłowjeka, ale ja hižom wěm, što so sliša. Ja jemu pokazam, zo sym jemu džakowny za jeho starosć wo mnje. Hdyž mje zawoła, jemu hnydom zleću na jeho prawicu.“

Kokoška jemu rjekny: „Snadž maš prawje, sokole. Ale praj mi: Sy hižom hdy pječeneho sokoła widzał?”

Hlas Pravoslaví

27. a 28. junija 1970

Serbski cyrkwinski džen

w Hodžiju

Dziwny podawk

„Farar po pućach swojeje wosady“ pod tutym titulom bych sej zwěrił tolstu knihu napisać. Farar njezetka jenož čłowjekow, ale druhdy tež zwěrjata a dziwne podawki. Što z čłowjekami rěčeć, snano wě. Ale kak so zdźeržeć w nocy přećiwu rozčěrćenym psam, nastrožanym dziwim kačkam abo druhim ptačkam? Abo što činić, hdyž njewjedro hrozy a puć domoj je hišće jara daloki? A w tym bych rady něšto dziwne powědał.

Léco, čas pućowanja so bliži.

Hdže pojedźemy létsa?

Jasne a horce brjohi Čorneho morja nas wabja. Štóž je tam pobyl, toho z mocu tam éhnje. Štóž jo njeje hišće widzał a jo tež ženje njewohlada, njech njeje zrudny.

Doma, doma rjenje je!

Budźmy džakowni, zo je rjana serbska Lužica naša domizna!

Běch tehdom z wikarom w Klukšu. W Kupoji běch biblisku hodžinu měl a běch runje po puću dom. To běše moja poslednja služba w Klukšanskej wosadze byla. Jenož hišće malo dnjow, a běch z fararjom w Hrodzišću, kaž běše to moje přeće bylo.

Džen bě jara njeprěčelny. Deščik so prošese. Husta kurjawa! A k tomu čemnosć! Čemnosć, zawěrnje čemniša hač čemnosć w Egyptowskej!

Nalěwo a naprawo béchu haty, a ničo njewidžach. Kak wjesoly běch potom, hdyž běch na dróze wot Minakała do Klukša.

Džech cyle na prawym boku, zo njeby awto abo motorske koło do mnje zawadžilo.

Hlej, njebě tam swěca?

Wězo!

Snano kolesar zady mje?

Ně, swěca bě tola prjedy mje.

Ale zwotkel přinđže tuta swěca?

Bě to hižom hosćenc w Nowym Ždžarje?

Ně, to tola možno njeje. Tak dalko hišće njeběch.

Ně, swěca njeje ani prjedy ani zady mje, swěca je nade mnu!

A nětko wšo cyle jasnje widžach: Na mojim kłobuku swěći so každa deščikowa kapka, a to tak jasnje, zo mje slepi. Klepam z ruku do kłobuka, a kapki nětko sedža na mojej rukajcy. Třasu ruku, a kapki padaju dele a hnydom hasnu. Tak to dže dolhi čas.

Prašach so: Što to je? Z kotreho časa swěca deščikowe kapki?

Skónčnje bě mi jasne, što to bě. To bě jara rědky podawk, kotremuž rěkamy swjato-Elmsowy woheń.

Hdyž je mjenujcy elektriske napjeće powětra přewulke, k njewjedru njedóndže, blyski njesapaju, ale tajki dziwny woheń so pokazuje na wysokich wěcach. A tehdom běch ja tón najwyši na dróze. Žadyn štom a žadyn šćežor tam njeješe. A tuž so tajki woheń na mni jewješe. Njewě-

džach, što činić. Běch w straše abo nic. Přinđže milina přez mnje do zemje? Abo njemóže so ničo stać? W samsnym wokomiku, hdyž zastupich do lésa pola mlokarnje, bě kónc ze swěcu, a wšo bě hnydom docyła čmowe.

W Klukšu powědach, što bě so stalo. Pobožna žona spyta mje přeswědčić: „Ty sy zetkał njewumožene duše wojakow, kotřiž su při dróze pohrjebani.“ Ale to njewěrjach a hišće w nocy telefonowach ze svojim lubym přecelom Arnoštom Hornčerjom, a tón wobkrući moje mjenje a praješe: „Ty sy zawidženja hódny, zo sy to nažiwił. Mjez wjele tysac čłowjekami to snano jedyn widzi.“

Tehdom bě mje wězo trochu zadržach. Nětko pak sym nawuknył, wotwěrjenej woči mjeć, zo bych Bože dziwy spóznał.

A kak wjele tajkich dziwow móže jenož křesćan poznać?

dr. R.

Pomhaj Bóh. časopis ewangelskich Serbow. – Wuchadža jónkróc za měsaca z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. – Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Hłowny zamołwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth - Njeswačidski. – Ludowe nakładnistwo Domowina. Budyšin. – Čišeć: Nowa Doba čišćerňa Domowiny w Budyšinje (III-4-9-1137)